

[Lilli Gyldenkilde]

det mere end nogen sinde nu efter denne diskussion.

Det, der så i øvrigt får mig til at tage ordet her i anden omgang, er, at det virker utroligt, at kristeligt folkeparti kan være glad for den smule, det har fået i denne sag sammen med CD og det radikale venstre, nemlig at loven bliver ændret, et halvt år før den udløber. Det er faktisk det, der sker, og så dette med en 2 pct.s stigning. Til den tid vil reallønsfaldet for de grupper, vi her taler om, jo være meget større. Jeg ved godt, at inflationen ikke er så stor mere, og alle er glade for det, også vi. Men ikke desto mindre vil der altså være sket et yderligere fald, når den tid kommer, hvor det kan lykkes at få 2 pct.s stigningen igennem her.

Det er for galt, og I burde have stået fast, for så kunne det jo være lykkedes at få satserne ændret noget før. Om det så var blevet denne procent eller en anden, skal jeg lade være usagt, men i det mindste burde I have stået fast og fået dem ændret nu. For når det radikale venstre på den ene side argumenterer for, at det er forbundne kar – det fik mig ærlig talt til at tænke på, at jeg godt ved, hvor det forbundne kar er: det er efterhånden mellem de konservative, venstre og det radikale venstre – og på den anden side siger, at i oktober 1986 vil man godt være med til at lave en forhøjelse, hvad er det da, der har ændret sig dels i de forbundne kar, dels i den økonomiske situation her i landet, således at man til den tid godt kan gøre det? Er der nogen, der i alvor tror på, at det lykkes at få rettet dansk økonomi op i det omfang, som alle gerne ønsker det skulle ske i, inden 1. oktober 1986? Det tror jeg ikke der er ret mange der tror på, og derfor er det også en søgt forklaring for at komme uden om at rette op på disse ting, som man inderst inde godt ved skulle have været rettet op for længst.

Må jeg så vende mig til CDs ordfører, som holdt en glimrende tale om alle de gode grunde, der var til ikke at gribe ind i dagpengereglerne; i øvrigt må jeg sige, at CD faktisk var heldige at komme igennem med et forholdsvis godt valg i 1981, fordi man gik til valg på, at der ikke måtte pilles ved dagpengereglerne. Og så hører man talen i dag, hvor der er ridset op mange gode grunde til, at vi bestemt ikke kan forringe de arbejdsløses

vilkår så meget. Ja men hvad er så baggrunden for, at man ikke holder fast i, at man vil ændre dagpengesatserne? For hvis CD ville det, og hvis kristeligt folkeparti ville holde fast i det, det mener, og det, det går rundt og fortæller at det mener, så havde vi jo et flertal for at få ændret dette her. Vi kunne så blive uenige om procentsatsen, men vi kunne aldrig blive så uenige, at vi ikke kunne få rettet op på systemet.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Blot det svar, at jeg naturligvis fastholder, at der altid vil være ekstra omkostninger forbundet med at have et job, sammenlignet med, at man går derhjemme. De der vil påstå noget andet, har enten aldrig haft et job, eller også er det simpelt hen så længe siden, at de har glemt, hvordan vilkårene er for dem, der hver eneste morgen må stå op og passe deres arbejde.

Vedrørende de syge, hvis interesser fru Lilli Gyldenkilde nu ligesom prøver på at klandre fremskridtspartiet for ikke at varetage, vil jeg blot lige gøre opmærksom på, at det var fremskridtspartiet, der forhindrede, at patienterne i dag skal betale for ophold på sygehuse, mad o.lign. Det var under Rio Bravo-forliget; der var nemlig ellers flertal for det.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Jeg er nødt til at korrigere hr. Kaj Poulsen, endda meget skærpt, og det er jo det forfærdelige her i folketinget, at ting bliver forstået, som man ønsker det. Man lytter ikke.

Det blev sagt, at jeg havde udtrykt, at det radikale venstre ønskede et solidt gab mellem rige og fattige. Det er en påstand, der er grebet ud af den blå luft. Det har jeg overhovedet ikke sagt, og jeg er villig til at udlåne min tale, hvis der skulle være tvivl om det. Det radikale venstre mener heller ikke noget, der overhovedet nærmer sig en påstand som den. Vi ønsker anstændige levevilkår for alle mennesker i dette samfund, og derfor har vi indset, at den eneste indgangsvinkel for at give anstændige levevilkår til alle mennesker i dette samfund er at få flest muligt i beskæftigelse.

Da vi endnu ikke har nået det mål, som vi arbejder på at nå, er der ikke råd til forøgel-